

Το αλφαβητάρι της ποίησης

ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ ΠΑΠΑΣΤΑΘΗ

« Σ τη σιωπή των βιβλίων υποταγμένος προσπαθείς να εισχωρήσεις στη γραφή των άλλων κι εκείνη αμίλητη σε ξαποστέλνει σαν γκρουμ απατεώνα, ξενοδοχείου που στοίχειωσε, δεν αντέχει άλλο κακό. Πώς θα εκδικούνταν ο γκρουμ την κλεμμένη αϊγλή, το μέρος το παγιδευμένο με νεκρές ψυχές, πώς θα εκδικούνταν το ελώδες ανατόριο, τον σκελετό μιας ονειρεμένης δυστυχίας; μ' ένα στουπί από βενζίνη – ο τόπος θα φλεγόταν νύχτα κι ο ήλιος του γκρουμ θα έπινε το φως των σκιών [...]», γράφει ο Αλέξανδρος Μηλιάς στη νέα ποιητική συλλογή του, αποδίδοντας τη βάση της γένεσης του ποιητή και της αμφίδρομης σχέσης έμπνευσης και γραφής. Η Κλαγγή των όπλων, η τρίτη συλλογή του Μηλιά – έχουν προηγηθεί: *Ο,τι φέρει η βροχή*, Εψίλον, 2010 και *Στην αψίδα των νεκρών θριάμβων*, Πατάκης, 2014 – μας μεταφέρει στο εργαστήρι του δημιουργού, αποκαλύπτοντας την πληθώρα των επιρροών και των ποικίλων αναγνωστικών επιλογών του.

Στα δεκαεννιά ποιήματα της συλλογής – τα περισσότερα εκτενή, αφηγηματικά, ενώ κάποια συνιστούν ποιητικές ενότητες αποτελούμενες από επιμέρους ποιήματα – ο αναγνώστης παρακολουθεί την ωρίμανση του ποιητή μέσα από τον άμεσο ή υπαινικτικό διάλογο – ενδεικτικά αναφέρω – με τους E. Pound, S. Kierkegaard, B. Λεοντάρη, F. Petrarca, W.B. Yeats, R. Burton, Dante, Baudelaire, A. Rimbaud. Οι αναφορές αυτές έχουν ιδιαίτερη σημασία ως δείκτες που δηλώνουν και υποδεικνύουν σχέσεις συγγένειας, καθώς ο Μηλιάς συνθέτει εναγωνίως το αλφαβητάρι της ποίησης, αναζητώντας απαντήσεις στα αιώνια ερωτήματα της ύπαρξης. Ο ποιητής,

έγκλειστος σε μια ποίηση «σανατόριο των γραμμάτων» (σ. 39), μελαγχολικός, αναμετρείται με τους στρυφνούς νεκρούς γεννητόρες του, ενώ με αυτοσαρκαστική διάθεση ομολογεί την ανάγκη μιας ελαφρώς προσωπικής *μανιέρας*, της σμίλευσης του προσωπικού ποιητικού ύφους. Παράλληλα, η περιπέτεια της ύπαρξης συνυφαίνεται με αυτήν της γραφής, η οποία γίνεται βασανιστική, αποκτά αίσθηση καταλυτική και ασυμβίβαστη προς οποιαδήποτε ψυχική δομή.

«Θα ξεχνάς να διαβάσεις, θα ξεχνάς να γράψεις και να διαβάσεις, τα λόγια που ευχόσουν να σχηματιστούν στον βιβλίων τα χείλη, θα ικετεύεις στα πρόσωπα των άλλων να χαριστούν – θα διστάζεις να προφέρεις έναν στίχο, η πόρτα της συγκίνησης θα σβήνει, με πάταγο θα κλείνει: Φέρετρο. Αποχαιρετισμός» (σ. 18)

Ο Μηλιάς γράφει ποιήματα αυτογνωσίας της ποιητικής λειτουργίας, στο κέντρο των οποίων βρίσκεται ο θάνατος. «Το πλήθος των αναχωρητών της ζωής, οι συμμορίες του Αδην», η Κίρκη (του Ομήρου αλλά και του Pound) και πολλές ακόμα φαινομενικά ετερόκλητες μεταξύ τους

Στα δεκαεννιά ποιήματα της συλλογής – τα περισσότερα εκτενή, αφηγηματικά, ενώ κάποια συνιστούν ποιητικές ενότητες αποτελούμενες από επιμέρους ποιήματα – ο αναγνώστης παρακολουθεί την ωρίμανση του ποιητή μέσα από τον άμεσο ή υπαινικτικό διάλογο – ενδεικτικά αναφέρω – με τους E. Pound, S. Kierkegaard, B. Λεοντάρη, F. Petrarca, W.B. Yeats, R. Burton, Dante, Baudelaire, A. Rimbaud

Αλέξανδρος Μηλιάς

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΗΛΙΑΣ
Κλαγγή των όπλων
Σελ. 64
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ, 2023

φωνές αντηχούν στα ποιήματα της συλλογής διαμορφώνοντας έναν ενδιαφέροντα πολυφωνικό λόγο.

«Η ζυγαριά που θα μετρά όλων μας το βάρος» – χαρακτηριστικός τίτλος ποιήματος της συλλογής – στη μια πλάστιγγα βάζει τον θάνατο και στην άλλη την ποίηση. Ο Μηλιάς προσπαθεί με τη γραφή να ξερκίσει τα φαντάσματα που κουβαλάμε ο καθένας μέσα μας, τις ποικίλες απώλειες, μια και «ό,τι αγαπώ μ' εγκαταλείπει», ενώ «θα έκανα κάθε ανοησία για να αισθανθώ στο πρόσωπό μου το δικό σου άγγιγμα και πάλι». Το βίωμα του θανάτου – διατυπωμένο με τρόπο παράλογο και ονειρικό – συμπαγές, σωματικό, υπαρκτικό αφηνίζει τον αναγνώστη και το θυμικό του.

Διαβάζοντας τα ποιήματα της συλλογής ο επαρκής και αναγκαία υποψιασμένος αναγνώστης καταλήγει πως το κύριο χαρακτηριστικό τους είναι η δυσκολία. Τα ποιήματα του Αλέξανδρου Μηλιά είναι δύσκολα όχι γιατί αντιστέκονται σθεναρά στην εύκολη, γρήγορη, επιφανειακή και «ελαφριά» ανάγνωση, ούτε εξαιτίας των πολυάριθμων αναφορών τους σε έργα σημαντικών δημιουργών του παρελθόντος, αλλά κυρίως γιατί μας υποχρεώνουν να ανοίξουμε τα μάτια μας και να αντικρίσουμε την πικρή και οδυνηρή αλήθεια του εφήμερου της ανθρώπινης ύπαρξης και της «κατολίσθησης της ομορφιάς μέσα στα χρόνια που μας απομένουν».